

Antonia Pavlic 8-8-1
7019 - 60th Lane
Ridgewood
Brooklyn, N.Y. 11227

AMERICAN IN SPIRIT
EN IN LANGUAGE ONLY

Serving Chicago, Milwaukee, Waukegan, Duluth, Joliet, San Francisco,
Pittsburgh, New York, Toronto, Montreal, Lethbridge, Winnipeg

SLOVENIAN
MORNING NEWSPAPER

NO. 63

CLEVELAND OHIO, WEDNESDAY MORNING, MARCH 31, 1971

STEV. LXXII - VOL. LXXII

Bhutto: Pakistan rešen

Ali Bhutto, vodnik Zahodnega Pakistana, ploska k nastopu oboroženih sil v Vzhodnem Pakistanu.

KALKUTA, Ind. — Ko Vzhodni Pakistan doživlja strahote državljanske vojne, ko teče kri v potokih, je vodnik Zahodnega Pakistana Ali Bhutto vesel in izjavlja: Hvala Alahu, Pakistan je rešen! Pakistanska vojska drobi in tare odpor 75 milijonov Bengalcev, ki nečejo nič drugega kot svobodo in neodvisnost, ki se upirajo izrabljanju vodilne plasti Zahodnega Pakistana, ki je bila dejanski gospodar tudi v Vzhodnem Pakistanu vse od ustitvitve te države.

Ali Bhutto je kot zunanji minister Pakistana v Združenih narodih rohnol proti zatiranju krške večine v Rodeziji v Afriki in proti nasilju bele manjšine v Južno-afriški uniji. Zdaj ne najde nobene besede obsodbe nasilja, ki ga izvaja pakistanska vojska nad voljo ljudske večine v Vzhodnem Pakistanu, ki je istočasno tudi večina vsega Pakistana!

"Hvala Alahu, Pakistan je končno rešen," je dejal Bhutto, ko so vojaške sile nastopile s tanki, topovi in letali proti prebivalstvu Vzhodnega Pakistana. Bhutto je dejansko v precejšnji meri kriv krize, ki je privedla do državljanske vojne. On je namreč izjavil, da se s svojo stranko, najmočnejšo v Zahodnem Pakistanu, ne bo udeležil zasedanja ustavodajne skupščine. Na pritisk Bhutta je predsednik Yahya Khan zasedanje skupščine odložil in tako sprožil krizo. Vodnik Vzhodnega Pakistana Mujibur Rahman ni govoril o neodvisnosti Vzhodnega Pakistana, oziroma Bengalije, dokler ga niso potisnili ob zid.

Ali Bhutto, vodnik večinske ljudske stranke v Zahodnem Pakistanu, govori o obnovi demokracije v Pakistanu, o zasedanju narodne skupščine, ko je očitno, da iz vsega tega ne more biti nič. Vzhodni Pakistan ne bo mogoče po vsem nasilju in krvi, ki je bila prelita zadnje dni, pripraviti do prostovoljnega sodelovanja z Zahodnim Pakistanom.

V ZDA 20 milijonov ljudi starih 65 let

WASHINGTON, D.C. — Uradne številke lanskega ljudskega štetja povedo, da je v ZDA 20 milijonov ljudi starih 65 let in čez, 9,9% celotnega prebivalstva dežele. Leta 1960 je bilo 60 let in čez starih v ZDA le 16,6 milijonov ljudi ali 9,2%! Staranje prebivalstva je torej očitno. Največ starih ljudi živi v Floridi, 985.690 ali 14,5% vsega prebivalstva te države. Sledita Iowa in Nebraska s po 12,4%, nato Južna Dakota z 12,3% in Missouri z 12%.

Povprečno je največ 65 let starih ljudi od štirih glavnih področij naše dežele na Severovzhodu — 10,6%!

Vremenski
prerok
pravi:

Večinoma sončno in toplo. Najvišja temperatura okoli 50.

Novi grobovi

John C. Kloos

V ponedeljek je nenadno umrl na svojem delovnem mestu pri Sanymetal Products Co., kjer je bil zaposlen zadnjih 20 let v oddelku za sprejem in odpravo materiala, 54 let stari John C. Kloos, mož Lorette, roj. Vitantonio, oče Johna A., brat Anne Feigehin, Lillian Trenton, Jeanette Ruane in Rogerja. Pogreb bo jutri, v četrtek, ob 8.45 iz Grdinovega pogrebnega zavoda na Lake Shore Blvd., v cerkev Marije Pomočnice na Neff Rd. ob 9.30, nato na All Souls pokopališče.

Rdeči potisnjeni od Luang Prabanga v Laosu

VIENTIANE, Laos. — Uradno poročilo pravi, da so vladne čete okrepjene s tremi bataljoni pehote in letalstvom potisnile rdeči pehotni polk, ki je prodril do mestnega letališča, nazaj kakih 5 milj in zavzele znova Ban Don Cho, ki je padel v roke rdečih pretekli petek.

Rdeči so zbrali že pred tedni v okolici kraljeve prestolice nad ducat bataljoni svoje pehote in začeli pritiskati proti mestu. Obstojala je resna možnost, da bi se skušala prestolnica s kraljem vred polastiti. Sedaj je ta nevarnost vsaj začasno minila.

V aprilu in maju bodo zopet demonstracije?

WASHINGTON, D.C. — Našim levičarjem in njihovim somišljenikom ter prijateljem kar ne gre iz spomina, kakšne demonstracije smo imeli vsako pomlad še pred par leti. Ze lani je veselje po demonstracijah začelo usihati. Udeležencev je bilo zmeraj manj, veliko manj pa tudi gledalcev in radovednežev. Ne dajo se oplahiti tudi letos.

Zopet so napravili načrt, kako bodo prirejali demonstracije v aprilu in maju. Največje priveditve so naravno predvidene za Washington. Policija zaenkrat še ni dobila vtisa, da bodo letošnji podvigi obsežnejši od laniških, kolikor se bodo sploh vršili.

Severni Vietnamci na Kongresu KP v Moskvi

Kongresa Komunistične partije ZSSR v Moskvi se udeležuje glava v ni partijski vodnik Severnega Vietnama Le Duan, vodniki Viet Konga in Pathet Lao.

MOSKVA, ZSSR. — Le Duan je prišel osebno na 24. kongres Komunistične partije ZSSR. Istočasno z njim so prišli tudi zastopniki Osvobodilne fronte Južnega Vietnama in zastopniki Pathet Lao. Ni bilo zastopnikov rdečih iz Kambodže, ker Moskva še vedno priznava za zakonito vlado Lon Nola.

Le Duan, glavni tajnik Komunistične partije Severnega Vietnama, se je z delegacijama Južnega Vietnama in Laosa ustavil na poti v Moskvo v Peipingu, kjer se je razgovarjal s predsednikom vlade Ču En-lajem, ki je bil sicer nekaj tednov preje na obisku v Hanoi in tam obljubil Severnemu Vietnamu pomoč, če bi ga napadli "ameriški imperialisti". V Peipingu so skušali Le Duana zadržati pred potjo v Moskvo, pa je ta kljub temu šel.

Kitajska Komunistična partija je bila povabljen na moskovski kongres, pa je udeležbo odklonila, prav tako jo je odklonila tudi KP Albanije, ki zvesto drži s Kitajsko KP.

Hanoi skuša ohraniti dobre zveze tako s Peipingom kot z Moskvo, od katere bi rad dobil čim več pomoči za vojskovanje proti Južnemu Vietnamu, v Kambodži in Laosu. Med tem ko Peiping to vojskovanje podpira, kot trdijo, na celi črti, naj bi v Moskvi bili v dvomu, če Severni Vietnam le ne prenapenja svojih sil.

Kongresa Komunistične partije ZSSR, ki se je začel včeraj, se udeležuje okoli 80 partijskih zastopstev z vsega sveta. Seveda so tam vsi vodniki satelitskih držav z romunskim Nicolou Ceausescujem vred. Navzoč je tudi vodnik KP ZDA Gus Hall.

Več kot en časopis

Naklada časopisja v ZDA je tolikšna, da pride na vsak ameriški dom 1,2 časopisa.

Indija odklonila očitek o vmešavanju v Pakistan

NEW DELHI, Ind. — Zastopnik zunanjega ministrstva je odločno zavrnil očitke Pakistana, da se je Indija vmešala v razmere v Vzhodnem Pakistanu. Prav tako je zavrnil trditve, da bi bil tajni radio "Bengalija" (Bangla Desh) na tleh Indije, oziroma na ladji, ki naj bi bila zasidrana na reki v bližini Kalkute.

Pakistanski visoki komisar Sajjad Hyder se je pritožil pri indijski vladi zaradi "izzivalnih, zlobnih in neosnovanih" poročil o položaju v Vzhodnem Pakistanu in označil razpravo o položaju v Vzhodnem Pakistanu v indijskem parlamentu za vmešavanje v pakistanske zadeve. Postavitev tajnega radia v Indiji je označil za "sovražno dejanje".

Indija odločno zanika, da bi bil tajni bengalski radio na njenih tleh, o poročilih v časopisju in na radiu pa pravi, da sta ta svobodna in se lahko poslužita vseh razpoložljivih virov. V kolikor so vesti o položaju v Vzhodnem Pakistanu netočne, je to krivda Pakistana, ki je uvedel cenzuro, ki onemogoča redno poročanje.

Kaj bo z Berlinom?

BERLIN, Nem. — Tako se sprašuje urad za ljudsko štetje v Berlinu. Ugotovil je namreč, da se več ljudi seli iz Berlina v Zahodno Nemčijo, kot pa dosejajo. Da bo slika temnejša: odseljujejo se mladi ljudje, stari rod pa ostaja. Tako ima Zahodni Berlin danes 2,125,000 prebivalcev, nad 21% jih je pa starih nad 65 let.

Mladina beži iz Berlina v glavnam radi skrbi, kaj bo z mestom in kako se bo tam razvijala zaposlenost. V Berlin prihajajo tuji delavci, posebno iz Turčije, Balkana in južne Evrope. Res je, da jih nekaj misli ostati v Berlinu za stalno, toda kdo ve, ali si ne bodo premislili. Zato v Berlinu čakajo težko, kdaj bo zopet mogoč dotok Nemcev z Vzhoda, kot je to bilo pred letom 1960, ko še ni bilo znanega "zidu" sredi mesta.

BREŽNJEV JE PREDLOŽIL KONFERENCO JEDRSKIH SIL

Vodnik Komunistične partije ZSSR Leonid Brežnev je včeraj v svojem obsežnem poročilu na 24. kongresu KP ZSSR predložil konferenco 5 jedrskih sil o omejitvi jedrskega oboroževanja.

MOSKVA, ZSSR. — Včeraj se je tu začel 24. kongres Komunistične partije Sovjetske zveze, ki se ga poleg blizu 5.000 partijskih delegatov iz vse Sovjetske zveze udeležujejo tudi zastopstva Komunistične partije iz 80 dežel vsega sveta. Med zastopniki ni predstavnikov Komunistične partije Kitajske, največja na svetu, in Albanije. Zastopana je seveda Komunistična partija ZDA, v Moskvi je njen glavni tajnik Gus Hall. V svojem obsežnem poročilu o preteklem delu in o načrtih za bodočnost je Leonid Brežnev predložil tudi konferenco petih jedrskih sil o omejitvi jedrskega oboroževanja. Ker Francija in Kitajska ne kažeta nobene volje za udeležbo na kaki taki konferenci, je precej očitno, da je predlog bolj propagandnega značaja kot pa stvaren.

Francija in rdeča Kitajska sta se lotili proizvajanja jedrskega orožja precej kasno in sta zato v njegovem razvoju zaostali. Tako je do neke mere razumljivo, da ne marata veliko slišati o kaki konferenci, ki bi naj omejevala jedrsko oboroževanje. Peiping je med tem ponovno nastopil za prepoved in uničenje vsega jedrskega orožja, o čemer pa se zdi niso voljni razpravljati ne v Moskvi ne v Washingtonu. Pri takem položaju je komaj mogoče računati na sprejem predloga za konferenco petih jedrskih držav z dnevnim redom, ki ga je objavil Brežnev.

Glavni tajnik Komunistične partije ZSSR je predložil tudi svetovno razorožitveno konferenco, četudi sedita že več let v švicarski Zenevi razorožitvena konferenca Združenih narodov z zastopstvi 25 držav in išče možnosti za omejitve oboroževanja. Posebej se vrše razgovori o omejitvi jedrskega in raketnega oboroževanja med ZDA in ZSSR na Dunaju. Tudi ti se ne

Iz Clevelanda in okolice

Sestanek — V petek, 2. aprila, ob 7. zvečer bo v prostorih Baragovega doma kratek sestanek odbora Slovenske kapele. Navzoč bo zastopnik iz Washingtona. Odborniki so prošeni, da se sestanka prav gotovo udeležijo.

Zdravnik se vrnil — Dr. Leopold Ukmar, ki uraduje na 6802 St. Clair Avenue se je vrnil z oddiha v Kaliforniji in bo od jutri, 1. aprila, dalje zopet redno v uradu od 10. dopoldne do 12. in od 5.30 popoldne do 7.30 zvečer vsak dan z izjemo nedelje.

Turnir v namiznem tenisu — Slov. športni klub pripravlja za soboto, 3. aprila, ob 7. zvečer letni turnir v namiznem tenisu v dvorani stare cerkve pri Mariji Vnebovzeti na Holmes Avenue. Za pojasnila kličite tel. 692-0811. Vabljeni igralci in gledalci!

Prodaja starine — Ameriško-srbski ženski klub prireja 2. in 3. aprila od 9.30 dop. do 5. pop. v Baragovem domu na 6304 St. Clair Avenue prodajo starih in rabljenih, pa še dobrih predmetov in priprav.

Filme bo predvajal — Jutri, v četrtek, ob 7. zvečer bo v EUROPA TRAVEL SERVICE na 911 E. 185 St. predvajal Eddie Kenik filme iz Slovenije. Vsi vabljeni!

Zupan privija mestni svet — Mestni zupan C. Stokes je dal mestnemu svetu na izbiro, ali sprejme njegov predlog mestnega proračuna ali pa bo vetiral predlog, ki ga je dopolnil mestni svet in v tem slučaju onemogočil plačilo mestnega sveta in njegovega osovja. Zupan zahteva, da tudi mestni svet zmanjša svoj proračun vsaj za 10%, ko je treba zmanjšati vse ostali nesetni proračun za okoli 20%.

Zadnje vesti

FT. BENNINGTON, Ga. — Ko se porota vojaškega sodišča pripravljala na izrek kazni nad obsojenim por. W. L. Calleyjem, prihajajo od vseh strani protesti proti obsodbi. Obsojeni sam je včeraj pred sodiščem izjavil, da ni nikogar umoril, trdil, da ni gledal pred seboj ljudi, ampak samo "sovražnika".

SAIGON, J. Viet. — Predsednik Van Thieu je danes objavil, da je odred južnovietnamske armade udaril včeraj v Laos iz napadel postojanko rdečih kakih 5 milj daleč od meje na poti v A Shaw dolino. To naj bi bil le kratek vpad za kak dan ali dva. Južnovietnamski vojaški oddelek so ponesle v Laos ameriške helikopterske enote.

MANIA, Filip. — Danes se je vrnilo sem iz Kantona na Kitajskem včeraj ugrabljeno potniško letalo z vsemi potniki in posadko. Po izjavah vrtnjenih so Kitajci z njimi lepo postopali.

SAN CLEMENTE, Kalif. — Predsednik Nixon bo 7. aprila objavil svoj načrt o nadaljnem uniku ameriških oboroženih sil iz Južnega Vietnama.

LONDON, Vel. Brit. — Vlada je objavila obsežen načrt o znižanju davkov, ki naj povzročijo britansko gospodarstvo.

NEW YORK, N.Y. — Lockheed Aircraft Corporation in britanska vlada sta dosegli sporazum o izvedbi programa gradnje motorjev za leto TriStar.

Tragedija pobijanja v My Lai prehaja v novo obdobje

CLEVELAND, O. — Tragedija v My Lai se je dogodila marca 1. 1968. Ko so prišle prve novice o njej, prvi trenutek skoraj nihče ni mogel verjeti, da je zgubilo toliko civilnega prebivalstva v tej mali vasi v Južnem Vietnamu življenje in da je zgubo treba pripisati določeni vojaški operaciji naših čet. Novice niso ponehale, debata o njih je postajala zmeraj živahnjša, čim bolj je namreč kazalo, da je na vsej stvari nekaj resnice. Iz tega se je končno rodil proces proti poročniku W. L. Calleyju in se končal z njegovo obsodbo, da je namreč odgovoren za smrt 22 civilistov v My Lai vasi. Redko kateremu procesu pred vojaško sodnijo je naša javnost sledila s tako pozornostjo, zato je pa tudi reakcija na izrek o odgovornosti tako hudo razburila vse, ki so se za proces zanimali. Razburjanje je pri izidih sodnih postopkov najmanj priporočljiva stvar, zato mislimo, da bi morali vsi vpoštevati sledeče okolnosti:

zaključen. Cisto avtomatično pride predmet pred prihodnjo višjo instanco, ki pa tudi ni zadnja. Izvedenci pravijo, da lahko traja do 5 let, predno bo padla odločilna beseda. Kdor se zanima za proces, naj se rajše oboroži s potrpljenjem kot z razburjanjem, drugače bo njegova hladna presoja zmeraj v nevarnosti.

Proces je dalje pustil že sedaj celo vrsto vprašanj odprtih. Med njimi je tudi vprašanje, ali je poročnik W. L. Calley res sam kriv tega, kar se je zgodilo. Med njim in tistim ali tistimi, ki so na vrhu odredjali smernice bojevanja v takih primerih, je še cela vrsta poveljnikov, ki so tudi imeli svojo besedo, akoravno morda niso niti mislili, kaj vse se lahko izcimi iz njihovega sodelovanja. Razumemo vojno upravo, da skuša proces "poenostaviti", da bi čim preje odšel v pozabo, toda javnost ni s tem že danes zadovoljna. Ze prvi dan po sodbi smo slišali tožbo, zakaj naj W. L. Calley sam nosi vso odgovornost in kaj tudi ne njegovi poveljniki gori do vodil-

nih generalov. Pri tem ni bila na primer, gotovo ne brez namena, podčrtana neznatna malenkost, da se je na dan pobijanja vozil nad My Lai v svojem helikopterju general Koster, ki ga je sedaj vojska kar črtala iz predmetov, ki jih je treba obravnavati.

Najvažnejše je pa tole: Postopanje naših vojakov in njihovih poveljnikov pri izvajanju vojaških operacij je regulirano na dva načina: najprvo obstajajo podrobni predpisi, ki jih je uveljavila naša federacija v predsednikovem imenu ob pristanku Kongresa, kaj smejo naše čete delati pri vojaških spopadih s civilnim prebivalstvom. Poleg tega nas večjeje predpisi tistih mednarodnih dogovorov, ki smo jih tudi podpisali in ki tvorijo tako imenovano mednarodno vojno pravo. Tudi v teh predpisih je točno napisano, kaj smejo vojaki delati s civilisti in česa ne. To velja naravno tudi za naše čete v Južnem Vietnamu, odnosno v Indokitajski. Med tistimi, ki so živeli zadnje čase v Indokitajski in kritično gledali na

postopek naših oblasti in poveljstev, je mnogo takih, ki kritizirajo marsikateri postopek naših čet in marsikatero obliko tehničnega vojskovanja. Za metodo vojskovanja praviloma niso odgovorni vojski in poveljniki "na terenu", odgovornost pada predvsem na tiste, ki dajejo daleč v zaledju predpise, kako se je treba vojskovati v posameznih položajih, ki pa se hitro izmaknejo, kadar se pojavi vprašanje odgovornosti.

Ravno na tem področju je bilo že dosti pritožb. Senat sam je preko pododbora senatorja E. M. Kennedyja odkril marsikaj, kar bi bilo nujno treba reformirati.

Bistveno vprašanje je v tem: naše, recimo, narodno vojno pravo temelji na sankcijah, ki jih predvidevajo zakonski predpisi. Predpisi mednarodnega vojnega prava pa praktično ne poznajo nobene sankcije, temeljijo le na moralnih načelih. Te vse države rade kršijo, žal je med njimi tudi naša. Tu tiči glavni vzrok, zakaj je prišlo do tragedije v My Lai. I.A.

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave. — Henderson 1-0628 — Cleveland, Ohio 44103

National and International Circulation

Published daily except Saturdays, Sundays, Holidays and 1st week of July

Managing Editor: Mary Debevec

NAROCNINA:

Za Združene države:

\$16.00 na leto; \$8.00 za pol leta; \$5.00 za 3 mesece

Za Kanado in dežele izven Združenih držav:

\$19.00 na leto; \$9.00 za pol leta; \$5.50 za 3 mesece

Petkova izdaja \$5.00 na leto

SUBSCRIPTION RATES:

United States:

\$16.00 per year; \$8.00 for 6 months; \$5.00 for 3 months

Canada and Foreign Countries:

\$18.00 per year; \$9.00 for 6 months; \$5.50 for 3 months

Friday edition \$5.00 for one year

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CLEVELAND, OHIO

No. 83

No. 63 Weds., March 31, 1971

Kongres Komunistične partije Sovjetske zveze

Včeraj se je začel v Moskvi 24. kongres Komunistične partije Sovjetske zveze. Kot zmeraj so se komunisti tudi na ta dogodek dolgo in skrbno pripravljali. Cilj vseh priprav je bil tudi jasen. Kongres naj napravi primeren vtis na sovjetskega človeka, potem na partije po vsem svetu in njihove prijatelje, šele potem pa na ves drugi svet na obeh straneh raznih zaved, železne, betonske, bambusove itd. Za vtis naj skrbi propaganda in prvi vrsti, šele potem naj pride na vrsto vsebina kongresa.

Propaganda res ni bila majhna, toda od samega začetka jo je čutil le delovni človek, ki živi v Moskvi ali njeni okolici, ali pa tja prihaja po opravkih. Seveda propaganda ne bo končana s kongresom, se bo nadaljevala v slikani in pisani besedi še dolgo časa po kongresu.

Propaganda hoče že sedaj pričarati raj, ki naj ga delovni človek uživa pod komunizmom. Ta raj je naslikan v raznih razstavah, ki prikazujejo delovnega človeka kot delavca in ustvarjalca, skoraj nič pa človeka v njegovem vsakdanjem življenju z njegovimi dnevnimi skrbmi in težavami. Iz slik, kipov, alegorij veje le optimizem, samozavest, veselo razpoloženje. Tako se je Kremelj za trenutek utopil v privid nečesar, kar v Sovjetski zvezi šele pride, pa danes še ni. Slikarji in kiparji so prišli do polne veljave, le ustvarjati niso smeli tega, kar bi morda radi, držati so se morali predpisanih programov. Tako kažejo vse razstave lep prerez, kaj pričakuje sovjetska vrhuška od bodočnosti.

Človeški element je deloma upodobljen le v slikah in portretih posameznih junakov dela in uspeha, kot je na primer Gagarin, Koroljov, konstruktor prvih sovjetskih vesoljskih ladij itd. Človeku, ki rad misli, pa hitro pade v oči, da manjka portretov junakov duha, misli in idej. Takih ne najdemo najbrže tudi med sovjetskimi voditelji, kajti njihove slike se nahajajo kot na vsakem kongresu na že preje določenih propagandnih mestih. S te plati so razstave dolgočasne, so ponavljanje tega, za kar že davno vemo. Zdi se, da ima sedanje kolektivno vodstvo tudi le kolektivno pamet, ki pa je skrita nekje daleč od misli delovnega človeka.

Vendar bo naslikana in vpodobljena umetnost dosegla svoj cilj: sovjetski človek bo nekaj dni zaverovan v vse, kar bo videl in slišal, zanj bo to pomenilo vsaj nekaj spremembe v vsakdanjem življenju. Čim dalj bo od Moskve, bo spomin nanj vse hitreje obledel in izginil.

Od kongresa samega bodo imeli nekaj koristi le tisti redki komunisti, ki bodo imeli priliko, da osebno gledajo in poslušajo, kaj se bo godilo na Kongresu, pa nimajo toliko zvez z zakulisnimi partijskimi tokovi, da bi zvedeli naprej, kako so v zaledju nastajale resolucije, govori, organiziranje debat, nabiranje kandidatov, slavnostne izjave. Vse to je bilo pripravljeno že naprej, kajti Kongres mora potekati kot koleseje v žepni uri. Vse se mora vrteti okoli osnovnih izvajanj Brežnjeva, ki bo nosil na Kongresu težo dnevnega dela. Hudobneži bodo seveda takoj trdili, da Kongres ni imel drugega dela, kot da ustoliči Brežnjeva na mesto prvega med enakimi v politburoju in sekretarijatu.

Referat tovariša Brežnjeva bo zopet edini politični dogodek na Kongresu. Čeprav bo zavil v besede "s sto pojmi", bo vendarle moral vsaj malo obravnavati težave, ki jih ima komunizem v Sovjetski zvezi. Že omenjanje in naštevavanje teh težav bo nekaj vredno. Pokazalo bo, kako daleč politbroj vpoštevata današnji stvarnost doma in na tujem. Da ta stvarnost ni rožnata ne doma ne na tujem, to svet ve tudi brez razlage Brežnjeva.

Doma ima namreč Sovjetska zveza iste težave kot Amerika: preveč nalog, preveč obvez, pa premalo denarja. Ni gospodarske in socialne panoge v sovjetskem življenju, ki ne bi kar javno trdila, da je zapostavljena in da potrebuje več pomoči od režima, ako režim hoče, da vrši dobro svoja opravila. Tekma za državne kredite ni sedaj nič manjša in nič manj živahnija, kot je bila pri prejšnjih kongresih, zato tudi davčna bremena niso nič manjša. Bolna točka je še zmeraj sovjetsko kmetijstvo; na tem področju komunisti še zmeraj niso našli primerne oblike, kako bi sovjetsko kmetijstvo pridobili za idejo, da je treba delati več in racionalneje. Še zmeraj je namreč sovjetsko kmetijstvo preveč odvisno od vremena, akoravno tega ni treba, ker je sovjetska zemlja tako obširna, da občasno vlada na njenem prostoru dobro in slabo vreme. Nič se ni zmanjšala tekma med težko in lahko industrijo, nič manjša niso tožbe sovjetskega prometa. V vzdihovanju tekmujejo z gospodarstvom vse negospodarske veje, z znanostjo in kulturo na čelu. Na vseh teh poljih je ostalo stanje takoj, kot je bilo pri prejšnjih kongresih.

Ponekod je vendarle opazljiv začetek nečesa novega. Sovjetski človek se začinja zavedati svojih pravic. Preje je vedel zanje, toda jih ni upal rabiti. Sedaj postaja pogum-

nejši in zahteva to, kar mu jamči ustava z zakoni. Ne boji se sklicevanja na te pravice pred oblastjo. To je že zmedlo glavno marsikateremu aparatčiku. Zavedajo se tega tudi na režimskih vrhovih in so brez moči proti temu pojavu. Svojih lastnih zakonov ne morejo namreč v nedogled pačiti z izvitimi tolmačenji.

Med temi so je sovjetska zunanja politika nabrala od zadnjega Kongresa tudi dosti skušenj v zunanji politiki. Z nekaterimi je zadovoljna, pri drugih pa mora ugotoviti, da jih je drago plačala in da ne more presoditi, koliko stroškov bo še imela z njimi. Lepo je gledati na prijatelje na Kubi, v Latinski Ameriki, Afriki in Aziji, toda misel na žrtve, ki jih ti prijatelji zahtevajo, ni ravno vesela. To bo vodilnim sovjetskim ljudem stopilo jasno pred oči ravno ob Kongresu in po njem. V Moskvo je prišlo ne samo mnogo komunistov iz tujine, da pokažejo svojo solidarnost s Kremeljem, jih je mnogo med njimi, ki bodo porabili to priliko, da skušajo iztisniti iz Sovjetov nove podpore in prispevke. Že opanje s takimi tovariši bo moskovski vrhuški neprijetno.

Svet bo opazoval potek Kongresa z večjim zanimanjem kot Kongrese političnih strank v svobodnih demokracijah. Sovjetska partija ima namreč monopol oblasti, dočim politične stranke v svobodnih režimih takega monopola nimajo. Presenečenj ne bo dočakal, izjemo bi utegnil delati pojav te ali one nove politične zvezde na sovjetskem obzorju. To ni izključeno, kajti tudi Brežnjevi in Kosygin morata delati večkrat kompromise. Nove zvezde ne bodo zvezde repatic, na to B & K ne bi mogla pod nobenim pogojem pristati.

BESEDA IZ NARODA

V zadnjem trenutku življenja — je mislil na misijone

CLEVELAND, O. — Prihodnjo, tj. na Cvetno nedeljo, bo v večini vidovski šolski dvorani kusi, katero pripravljajo clevelandska Misijonska znamkarska akcija. Vse, kar bo čistega dohodka od tega, pojde kot letošnji naš velikonočni dar slovenskim misijonskim delavcem in delavkam po svetu. V vzpodbudo vsem nam, tj. da bi bil ta naš dar kar se da lep, naj ob tej priložnosti povem, kako velik misijonski prijatelj in dobronik je bil rajni škof dr. Rožman.

Bil je zadnji dan pred škofovo operacijo v clevelandski bolnišnici sv. Aleša. Škof je bil že vse svoje uredil z Bogom in s svetom. Glede na svoja leta in na hudo operacijo, katera ga je čakala, je računal z vsem, tudi s smrtjo. Oporoko je imel napravljeno. Za izvrševalca svoje oporoke je določil Rev. Julija Slapšaka. Pa se je tedaj vendar posebej še spomnil slovenskih misijonarjev. Na listič papirja, menda ga je odtrgal od časopisa, je takrat napisal: Vse, kar bo ostalo od moje osebne imovine, naj gre za slovenske misijonarje! — Tako se je tudi zgodilo. G. Slapšak je tudi to škofovo voljo natančno izpolnil.

Škof ni imel kaj prida svojega denarja. Komaj za sproti. Vse je razdal za svoje zavode in za svoje pomoči potrebne duhovnike, raztresene po vsem svetu. — Ko je g. J. Slapšak po škofovem pogrebu poravnal vse njegove račune, mu je od nekdanjega škofovega osebne denarja ostalo, reci in piši, šeststirideset (46) dolarjev. Po škofovi poslednji volji jih je poslal obenem s tistim lističem misijonarju g. Karlu Wolbangu, CM, s prošnjo, naj stori z njimi, kakor je želel škof, tj. naj jih razdeli med vse takratne slovenske misijonarje po svetu.

To sem napisal, da bi nas vzbudilo ne samo danes, marveč vse življenje, da po zgledu našega velikega škofa tudi vsak in vsaka izmed nas stori za misijone, kar more in kar je dolžan. Janez Sever

Glas iz Minnesote

ELK RIVER, Minn. — Spoštovani! Naj se zopet malo oglasim v listu. Danes je prvi dan pomladi. Dan je bil prav lep, ko smo ponoči dobili malo novega snega. Popoldne smo imeli vs. birmo. Bil je 110 birmancev in birmank 6., 7. in 8. razreda. Prezviseeni škof iz St. Clouda so birmali in imeli sv. mašo in lepo pridigo za mladino. Prosil so zbrano mladino, naj ne pozabi

kuhinji — ženam in dekletom za dobro postrežbo. Bara, ki je bila poleg kuhinje in zelo pri roki, je imela na razpolago vse vrste hladne pijače. Točaji so z vso svojo spretnostjo takoj postregli žejnim gostom. K lepemu obisku je veliko pripomogla Slovenska radio ura, ki je z večkratnimi objavami vabila na našo prireditev. Za ples so igrali Sesonovi godci.

Maske so bile tudi tokrat zelo posrečene. Vzбудile so veliko zabave in smeha. Skupino mask po bajki "Janko in Metka" je pripravila Dara Strmšek. Nastopajoča skupina je vzbudila veliko pozornosti. Nastopili so: Janke — Barbi Modic, Metka — Helena Coffelt, mati — Beti Modic, oče — Stane Markun, čarovnica — Dara Strmšek, medenjačka — Jakob Modic in Kathy Coffelt. Napovedovala je Milka Modic. Naj omenim še Jakoba Modica st., ki je izdelal medeno hišico. Če beremo ime nastopajočih in sodelujočih, ugotovimo, da so Modicevi prav vsi sodelovali (Ivanka — mama Modic je namreč pomagala v kuhinji). Posnemajna vredno! Bilo je še več drugih dobrih mask na prireditvi. Posebno pozornost je vzbujala "baba" s košem, ki je v njem nosila svojo "dedca" — Jože Staric.

Nagrade so prejeli sledeči: Prvo je prejela "čarovnica" — Dara Strmšek, drugo "baba s košem" — Jože Staric, in tretjo ga. Tiznik s hčerko. Mladinske nagrade so prejeli: I. Mary Križaj iz Waukegana, II. "Janko" — Barbi Modic, "Metka" — Helena Coffelt in III. Joško Ornik. Razdeljene so bile še druge manjše nagrade. Večino nagrad je daroval Ernest Majhenič — hvala lepa, Erni!

SLOVENSKA KULTURNA RADIO URA — pripravila svoj letni družabni večer v soboto, 17. aprila, v dvorani pri Sv. Janezu. Na ta družabni večer je sedaj opozarjamo in lepo vabimo vse poslušalce radio ure in vse prijatelje Slovenske besede, pesmi in melodije. Na programu je večerja in zabava s plesom.

KONCERT cerkvenega zbora bo 15. maja v dvorani pri Sv. Janezu, pod vodstvom pevovodje Ernesta Majheniča. Na programu bodo slovenske narodne pesmi za mešani, moški, ženski in dekliski zbor. Nekaj pesmi bo tudi v angleščini. Vmes bo simbolična vaja deklet "Gor čez izaro", katero pripravljata Dara Strmšek, ter "Havajski ples" — simbolična izvedba. Po koncertu bo okrepčilo in ples. Lepo vabljeni!

REV. STEFAN KRALJIČ je med pokojnimi. Nenadno je zadelo slovensko javnost našega kraja žalostna vest, da je umrl v North Dakoti brat naše rojakinje Tončke Cimermančič, častiti gospod Stefan Kraljič, star 61 let. Tončki in družini izrekamo iskreno sožalje!

PUNKOVA MAMA, roj. Martincič, bo praznovala 8. aprila svoj 90. rojstni dan. Josephina Pung je bila rojena pred 90 leti v vasi Drama — župnija št. Jernej. V Ameriko je prišla kot mlado dekle leta 1912 — en teden pred Božičem, kakor mi je sama povedala. Rada še vedno bere Ameriško Domovino (to ji je z veseljem posodim), posebno jo zanimajo novice iz "starega kraja". Zvesti zasleduje tudi življenje Slovencev tukaj. Dokler smo imeli še starega Sv. Janeza na 9. cesti, je obiskala vsako našo prireditev; igre, koncerte in družabne večere. Tudi Miklavževih prireditev ni nikoli izpustila, ker je rada poslušala otroke govoriti slovensko. Ko sva se pogovarjala oni dan, mi je rekla: "Kar sram me je, kadar grem na cesto, ker me že kar zanaša." Je članica Slovenske ženske zveze — večkrat je bila tudi v odboru, tako je tudi pri Krščanskih materah ves čas.

Dolenjski korenini želimo k njeni 90-letnici vse najboljše! F. R.

Rev. Leon Kristanc:

Skromni — žalostni pirhi pred 25 leti

STOCKTON, Kalif. — Ko že lepa in vesela Velika noč trka na vrata, mi prihaja v spomin, kako smo ta veličastni praznik Gospodovega vstajenja kot praznik božjega zmagovalstva obhajali v "lesenem mestu", v taborišču Peggeze pri Lienzu na Vzhodnem Tirolskem v Avstriji l. 1946. Tam je glavina slovenskih beguncev in slovenske inteligence v Avstriji — cvet naroda — obhajala turobni Veliki petek v negotovosti in v strahu, ob zelo skromni hrani, in naslednji dan v vstajenski procesiji prosila Vstalega Gospoda vsaj za zarjo velikonočnega jutra, za zmago resnice in pravice. V bolečini in grozoti begunstva je bila vera edina tolažba in upanje. Po 25 letih tistih žalostnih in težkih dni bo morda zanimalo čitatelje Ameriške Domovine, kako so slovenski begunci prišli v tisto taborišče, med njimi so mnogi celo sami bili taboriščniki, kako so živeli in prenašali usodo brezdomcev. Jaz sem prišel med nje kmalu potem, ko je bila begunsko "leseno mesto" vsaj za prvo silo organizirano in sem stanoval pri svojih sorodnikih — dva brata in štiri nečakinje — v deveti baraki. Potrudil sem se poklicati v spomin tiste žalostne dni, pa tudi vesele ure; če bom po preteklih dolgih letih kaj važnega prezrl, ali se v imenih morda zmotil — saj to je človeško — prosim že v naprej oprostjenje.

Po nepozabnih in strašno groznih vetrinjskih dogodkih se je skrbnemu in neustrašenemu bivšemu primariju ljubljanske bolnišnice dr. Valentinu Meršolu le posrečilo, da je s pomočjo uvidenevnega britanskega majorja Barreja prepričal angleško vojaško poveljstvo, da smo slovenski begunci vendarle — ljudje, naj postopajo z nami vsaj malo po človeško. Kratkobeseden feldmaršal Alexander si je dal dopovedati resnico o preganjanjih in obupanjih brezdomnih in je dal odredbo, da se smatra mo kot "razseljene osebe". Tako smo popoldne 4. junija 1945 postali "dipijevci" — "Displaced Persons", in s to označko smo pričeli popolnoma drugo življenje. Ker pravim nimamo, tudi ničesar zahtevati ne moremo — le prositi smemo. Uresničilo se je, kar je preroško napovedal veliki sin slovenskega naroda, neustrašeni borec za slovenske pravice v stari Avstriji in v bivši Jugoslaviji dr. Anton Korosec, ko je malo dni pred smrtjo l. 1940, zakrbljen za usodo domovine, govoril: "Če se kdaj dogodi, da slovenski narod ne bo mogel imeti svojega voditelja in mu bo nemogoče gojiti in vršiti narodno zavest, bo brezjanska Marija Pomagaj — Kraljica Slovencev. Ona bo njegova voditeljica." Moli in delaj! Pomagaj! Si sam in Bog Ti bo pomagal! Ze naslednji dan je bil ustanovljen Socialni odbor s predsednikom bivšim kranjskim dekanom msgr. Matijo Škrbcem. Zaupni in izkušeni možje so prevzeli vodstvo beguncev in skrb za njih nadaljno usodo.

Najhujše je brezdelje; zato je treba vse mlade in stare duševno in telesno zaposliti. Mladina — up naroda — je prva skrb. V bivšem ravnateljstvu klasične gimnazije v Ljubljani (sedaj še pokojnem) Marku Bajuku so imeli spretno in zmožno osebnost, nje-mu je bila poverjena skrb za šolstvo. Veš v svoji stroki je sklical posvet in že naslednji dan so začeli z ljudsko šolo. Ker je bilo mnogo dijakov in tudi dovolj profesorjev na razpolago, so ustanovili slovensko begunsko gimnazijo, ustanovili so pevski zbor, strokovne tečaje in učenje tujih jezikov. Mladinska gimnazija je bila poverjena številnim duhovnikom, zlasti salezi-

jancem. Bile so na videz nepremagljive težave, ni bilo primerenih prostorov, ljudska šola se je razvrstila kar po samostanskih hodnikih. Ni bilo knjig, ne papirja in svinčnikov, ne krede, in vendar je bil pouk kar reden in je uspešno potekal. Skromen je bil začetek gimnazije. Tri učilnice so bile nastanjene v prazni hiši na robu vetrinjskega polja; v kuhinji je bila pisarna in konferenčna soba; četrt učilnica je bila v pokritem listnjaku. Vsi so bili zaposleni: otroci in dijaki, učitelji in profesorji in duhovniki.

Otročad je rajala ringaraja v skupinah po samostanskem dvorišču v skrbi večih, mladih učiteljic. Kot so bile razmere težke, v vetrinjskem taborišču skoraj neznesno, so ljudje vztrajali — nad njimi je bdela brezjanska Marija Pomagaj, njena podoba je bila v noč in dan odprti cerkvi oblegana in okrašena s preprostimi, pa tembolj zaupnim travniškim in poljskim cvetjem.

Socialnemu odboru je nutil vso pomoč po vsem možnostih in zvezah že omenjeni major Barre — Kanadčan po rodu. Izredno miren in dober človek, ki je bil s srcem na strani slovenskih beguncev in jim je utrl dober ime in zaupanje pri angleški vojaški oblasti. Velika škoda, da je bil nenadoma odpoklican. 18. junija se je poslovil. Pri slovesu je prvič nastopil pevski zbor nad 100 pevcev in pevk, kateri so z odličnim nastopom in ubranim petjem zadivili vse navzoče in tako slovenske begunce predstavili svetu. S solznimi očmi je dobri vojak sprejel skromen šopek poljskega cvetja z vpletenimi nageljni, rožmarinom in roženkavtom, povit s slovenskim belo-modrim in rdečim trakom, in je z rokami v pozdrav namignil rešitev v bolj znosne razmere. In res je že v naslednjih kresnih dneh nepozabno vetrinjsko taborišče bilo razpuščeno in razseljeno v manjša taborišča. Glavina je bila preseljena v Lienz na Vzhodnem Tirolskem, kamor je odšlo okrog 2.600 slovenskih beguncev, v Spittal ob Dravi 1.600, v St. Vid na Glini okrog 600 in v Judenburg na Stajersko okrog 400 brezdomcev. Poslej so slovenski begunci preživljali svojo usodo negotovosti v potrpljenju in upanju na božjo pomoč. Pretresljivo je bilo slovo od Marijinega oltarja: "Mati — naša Kraljica si, Marija Pomagaj! Svoje srce odprti, Marija Pomagaj! Varuj nas Ti z močno roko, da nas sovraznik zmagal ne bo!"

V živinskih vagonih in tovrnjakih so britanski vojaki prepeljali uboge brezdomce v dodeljena jim taborišča. Po obnašanju in skrbi za snago in red so se izkazali vredne, da so jim zasedbene vojaške oblasti dale prirejanje, da so bila najlepše urejena — koikor je bilo v danih razmerah mogoče — tista taborišča, kjer so v večini bivali Slovenci.

(Dalje sledi)

Generator na Luni

Atomski generator na avtomatsko eksperimentalno postajo, ki sta ga pustila na Luna astronauta iz "Apola 12", proizvajata še zdaj več električne energije, kot so predvidevali. Rezultati kažejo, da je radioizotopski termoelektrični generator "Snap 17" najučinkovitejši pri nizki temperaturi Luninih noči.

Daniel Fink, direktor vesoljskega oddelka družbe "General Electric" je izjavil, da je generator preseljen vse, kar so po načrtih pričakovali od njega, in da bo verjetno proizvajal električno energijo še pet ali šest let.

"Španska pot"

NEW ORLEANS, La. — Glavna cesta vzdolž obale Mehškega zaliva iz Louisiane do Floride je še zdaj znana pod imenom "Španska pot".

FRAN ERJAVEC:

IZBRANI SPISI

Avguštin Ocepek

Sole ni nikdar zamudil. Ko se je dan storil — po zimi pa je bilo največ še temno — vzdignil se je Avguštin iz Kurje Vasi in je romal v mesto. Res, da je bil tudi v Kozjem Vrhu navajen zgodaj vstajati, ali kaj ga tukaj v mestu, kjer mu ni treba koz pasti, na vse zgodaj vleče iz gorke postelje? Če kdo misli, da ga uka želja budi iz jutranjega spanja, moti se kaj hudo. Moč, ki ga z neznano silo žene vsako jutro na brod Ljubljane, je — kava.

Slepa Polona, ki je fantu pri vseh rečeh šla na roke, mislila je, da mu ne more večje dobrote izkazati, nego če mu preskrbi vsako jutro skledico kave, katero je bolj čislala, nego vse druge še tako drage pijače in jedila. Ona je skoraj ob sami kavi živela in po svojih izkušnjah jo je tudi vsakemu pripočala v notranjih boleznih. Kakor se je večkrat bahala, pomagala je ona že marsikateremu in marsikateri, ki bi bili brez nje že davno v krtovi deželi. Ona je imela za vse bolezni le dve zdravili, namreč: gadjjo mast za rane in zunanjih bolezni, in kavo za vse notranje bolezni. Komur te dve reči ne pomagata, temu svetuje Polona, pošlji po gospoda. Da bi tudi Avguštin spoznal čudodelno moč kave, pripočila ga je stari svoji prijateljici, ki "pred mostom" kuha neko osladno sivo-rjavkasto juho, katero — sam Bog ve po kateri pravici — imenuje "kofe". Za jeden krajcar se dobi skledica te moče. Če greš zjutraj zgodaj mimo, videl boš, kaj ima gostov, ki se tukaj — poletni in pozimi pod milim nebom — krepčajo za delo in trud, ki jih čaka. Tej kofetarici je Avguštin zjutraj, predno je šel v šolo, donasal potrebnih reči: tobaka za nos, drv, vode itd., in zato je dobil vselej skodelico sive čorbice, ki se mu je bolj prilagela, kakor ne vem kaj.

V šoli je sprva nekam čudno gledal; gosposki otroci so ga dražili zavoljo hribovske obleke. Nekaj časa jih je mirno poslušal, ali ko mu je bilo preveč, pokazal jim je hribovske svoje pesti. Te pesti so mu v šoli kmalu pridobile toliko veljavnost, da so si součenci njegovo prijateljstvo v čast šteli in si izkušali ohraniti dobropojnost njegovo na vsak način, oddajali so mu namreč prostovoljno desetino od kruha, sadja in sladkarij. Vse bi bilo dobro, Avguštin bi bil prav brezskrbno živ, ko bi le ABC ne bilo — ta nesrečni ABC mu je belil glavo. Njemu se je kar nemogoče zdelo, v glavi obdržati toliko črk, ki so si še vrhu tega tako zelo podobne; to ga je še nekoliko potolažilo, kar je modri Krivček časih rekel: "Nihče učen z nebes ne pade." Z božjo pomočjo je konec prvega pol leta že prav dobro ločil b od d in ko so minila tri leta, prišel je vsem skrivnostim, ki tiče v ABC, do korena in učenik ga je vrednega spoznal, da stopi v višji red. Avguštinu se je skoraj inako storilo, ko je zvedel, da bo moral zapustiti učenika, ki ga je tri leta vodil po strugah in krmicah zvitega ABC. Zadržalo so ga učenik posebno počastili, izvolili so ga namreč, da jim je hodil po tobak. To opravilo mu je dajalo neko posebno imenitnost v šoli, in kadar so učenik segli po groš in so mig-nili Avguštinu, zavidalo mu je osemdeset mladih šolskih src to posebno čast.

Avguštin je imel zlato vodilo, katerega se je vedno držal, namreč: naglica ni nikjer dobra, tedaj tudi pri učenju ne. Ker bi bil visoki učenosti rad prišel do zadnje korenine, stu-

dilo se mu je hitro in površno učenje; torej se ni nikoli prehitel in kar so se drugi v jednem letu naučili — seveda vse le bolj po vrhu — za to si je on odločil po dve, časih pa tudi po tri leta, kakor je videl, da bo izhajal.

Te Avguštinove misli morebiti niso napačne; ali njegova nesreča je bila, da je imel ravno take učenike, ki v tej reči niso bili njegovih mislij. Kaj je mogel Avguštin za to, da so njegovi učeniki mislili, da je le njegova lenoba in budalost kriva, da tako zaostaja! To je Avguštinu peklo globoko v srce; tudi pravega veselja ni imel zdaj več, ker je videl, da se v najpoglavnejših rečeh s svojimi učenci ne ujema. Vender jo je z neizrečeno potrpežljivostjo privozil do tretje latinske šole. Ta se mu je pa tako imenitna zdelala, da je takoj uvidel, da bo zanjo treba najmanj tri leta; posebno grški jezik mu je bil zastavica, da je celo obupal, bode li moči jo kdaj rešiti.

IV.

Avguštin je tedaj izgubil malone vse veselje do šole in do bukev; nič ne mara, da bi bil obesil uk na kljuko in bi jo po pihal zopet na Kozji Vrh, ko bi ga ne bilo nekaj zadrževalo. Avguštin namreč je rasel vsaj v starosti, četudi ne v modrosti, in je prišel v tista leta, ko se začne višja gosposka bolj za človeka pečati in ga celo povabijo, da bi se prišel pokazati, je li vreden bele suknje, ali ne. Avguštin je imel res velik strah pred grškim jezikom, ali kadar je mislil na belo suknjo, ali bolje rečeno na beli frak, obhajale so ga kar slabosti. To je pač uvidel, da ga malo očetovo sestvo ne reši vojaščine, posebno ker so oče še trdni in dobro pri moči. Torej je potrpel z grščino, dasitudi bi mu bila kmalu želodec obrnila in zmešala možgane, ko bi jih bil kaj prida imel. Iz te prevelike stiske ga reši učitelj krščanske nauka. Dobri mož je že davno uvidel, da je Ocepek toliko za šolo, kakor zajec za boben. Neki dan po šoli pokliče Avguštin na stran in mu naznani, da je pri davčnem uradu izpraznjeno mesto pisarjevo, da je on z višjim davkarjem, z gospodom Srakarjem, dobro znan in da je pri njem že za Avguštinu govoril. Revni pastirci na betlehemiški paši se gotovo niso tako razveselili, ko jim je angelj oznanil rojstvo Gospodovo, kakor je Avguštinu razveselila ta novica. Solže so mu zalile oči, besede ni mogel govoriti v zahvalo, le roko je poljubil dobremu gosposdu. Sam sebi ni mogel verjeti, da bi bilo to mogoče, in šele tretji dan, ko je že v davčni pisarni blizu vrat sedel pri svoji mizi in je prepisaval mnogovrstne reči, bil se je prepračil, da je resnica. Ko je tri dni pisal, pokliče ga višji davkar v svojo pisarno, ki je bila od obče velike sobane le z remeljni pregrajena. Kadar Avguštin zasliši Srakarjev glas, prestraši se, da mu pade pero iz roke, ves bled stopi pred gospoda, ker si je mislil, Bog ve, kaj je zagrešil.

(Dalje prihodnjič)

ZA SMEH

"Naš poslanec je strašno domišljav. Pomisli, da pošlje za svoj rojstni dan vsako leto svoji materi brzojavko, v kateri ji čestita, da je rodila takega sina."

Tri vrste pevecv imamo: prvi imajo glas, a nimajo posluha, drugi imajo posluh, a nimajo glasu, tretji pa nimajo niti glasu niti posluha, le strašno veselje do petja.

Jože Grdina:

Po stopinjah Gospodovih

(Nadaljevanje)

Teodor, ki je sprva študiral v Strassburgu, zatem pa v Frankfurtu, je bil jako nadarjen in resnicoljuben mladenič. Predvsem je iskal resnico. Pripovedujejo, da je kot jako pobožen bral Sv. pismo. Pri tem branju najde, da sta dva lista Sv. pisma zlespljena. Kaj naj to pomeni? Resnicoljuben, zraven pa grečevoden, hoče zvedeti, zakaj sta ta dva lista skupaj zlespljena? Teodor je šel na delo, pa dosegljeto, da je oba lista sprostil. Tam je našel poglavje, ki govori o Mesiji. Ko Teodor prebere, vzkligne: I, saj Mesija je že bil! Judje ga pa le še čakamo. Resnico iskajoči Teodor se obrne do visokih katoliških predstavnikov, ki so ukaželjnega mladeniča poučili o katoliški veri. Ko je vse pronašel, se je dal krstiti: skrivaj seveda, ker Teodor je bil predobro vedel, kaj se pravi pri Judih stopiti v katoliško Cerkev.

Za sinov korak je zvedel oče, pa vpraša sina, če je res katoličan? Teodor ni nič tajil, ampak moško priznal, da je katoličan. S tem priznanjem je nastal med očetom in sinom popoln prelom: Bilje izobčen iz družine in judovskega občestva sploh, on je bil za rodbino Ratisbonne in judovstvo toliko kot mrtev.

To je bil hud udarec za dobrega Teodorja, ki ga je pa moško prenesel; naredil je korak naprej, stopil je v semenišče in postal duhovnik. Da je bilo to dejanje Teodorja v veliko jezo Judov, zlasti še ugledni, pa premožni obitelji Ratisbonne ni treba posebej poudarjati, ampak Teodor ni klonil: šel je naprej za začrtani poti. Molil je za spreobrnjenje svojega naroda, še prav posebej pa za svojega mlajšega brata Alfonza, ki se je zelo jezil nad bratovo "neumnostjo", da gre in postane kristjan.

Alfonz Ratisbonne je bil rojen 1. maja 1841. Njegovo prvotno ime je bilo: Tobija Charles Alfonz Ratisbonne, rabil pa je le ime Alfonz. Ko je bil star štiri leta, mu je umrla mati; 14 let zatem pa še oče. Oskrbno nad otroci je prevzel očetov brat, stric Ratisbonne, bogat, ugleden banekir v Strassburgu. Ker ni bilo v družini otrok, je stric vzel k sebi mladega Alfonza z željo, da bi bil Alfonz dedič njegovega bogatega imetja. Alfonz je študiral v Strassburgu, zatem pa v Parizu, kjer je promoviral za doktorja prava. Bil je zaročen s svojo sorodnico, katero je po dopolnitvi let hotel vzeti v zakon. Pred Alfonzom je bila lepa in bogata bodočnost.

Bog pa je imel za Alfonza še lepšo in neprimerno bogatejšo bodočnost: nebesa. Moral pa bo za dosego tega večno blaženega cilja še dosti trpeti in ko bo zvesto dovršil, kar je v bož-

jih načrtih, bo prejel večno življenje, kjer vlada neskončna sreča in mu te sreče nihče vzeti ne more.

Alfonz, sicer rojen Jud, ni imel nobene vere, bil je brezverec in framazon. Katoličane je sovražil, zlasti še duhovnike; na svojega brata Teodorja je bil jezen, ker se je izneveril judovstvu ter postal katoličan. Kot izobražen in premožen intelektualca se je namenil, da gre na daljše potovanje. Načrt njegovega potovanja je bil, da gre čez vzhodno Francijo v Neapelj, toda se pri tem ogne njemu neljubega Rima, za katerega kratkoma ni maral. Povrhu tega so mu še domači strogo zabičevali naj ne hodi v Rim, ker tam da razsaja mrzlca. To je bilo precej podobno nakani stare Avniciskajoči Teodor se obrne do visokih katoliških predstavnikov, ki so ukaželjnega mladeniča poučili o katoliški veri. Ko je vse pronašel, se je dal krstiti: skrivaj seveda, ker Teodor je bil predobro vedel, kaj se pravi pri Judih stopiti v katoliško Cerkev.

Pozneje je povedal: "Sam ne vem, kako sem prišel v Rim. Mislim, da sem pot zgrešil; namesto v Neapelj, sem se kar nekako lahkomišeno odpeljal tja (v Rim). Ker je že bil v Rimu, je sklenil, da obišče svojega sogojca Gustava de Bussiere, ki je bil sicer protestant, toda sta si bilo kljub temu velika prijatelja. Po snidenju s prijateljem starije Gustav Alfonza k svojemu starejšemu bratu, baronu Teodorju de Bussiere, ki je iz protestantizma prestopil v Katoliško cerkev ter bil zelo navdušen katoličan. Teodor de Bussiere je z veseljem sprejel Alfonza ter hodil z njim po Rimu in mu razkazoval znamenitosti Rima, vmes med razgovorom pa vpletel kako versko resnico ali kaj drugega pobožnega ter tako zelo vplival na brezvernega Juda. Alfonza je to sicer jezilo, toda kot inteligent tega ni hotel javno pokazati, končno pa le pravi: Jud sem in Jud bom umrl. Zadrževal je in se norčeval iz papirja in katoličanov sploh.

Teodor se ni dal oplašiti, ampak je skušal kar mogoče na lep način priti do uspeha, pa mu je ponudil čudodelno svetinjico Marije Brezmadežne. Alfonz se je temu smejal; toda jo je končno vzel čes, da bo nekaj smešnega za njegov dnevnik, svetinjico bo pa itak dal svoji nevesti za spomin, čes naj se še ona nasmeje. Ko mu Teodor obesa svetinjico na vrat, se Alfonz temu smeje ter pravi: No, zdaj sem pa apostolski rimsko-katoliški kristjan. Teodor ga potem nagovarja, da naj bi molil molitvico sv. Bernarda: Spomni se... Alfonzu je to že presedalo,

pa zavpije: Kaj pa to vaše Spomni se... naj bo že enkrat konec teh neumnosti. Končno je Alfonz je obljubil, da bo zmolil molitvico, katero mu je dal na listku napisano čes: Ce nič ne pomaga, tudi nič ne škoduje. Alfonz tedaj ni vedel, da bo to, kar je sprejel s smehom in norčijo, že drugi dan povod obilnim solzam in — spreobrnjenju, o katerem še sanjal ni.

Alfonz je bil na tem, da zapusti Rim, nadaljuje potovanje na Malto, od tam pa v Carigrad, Rima pa da ima že zadosti, ko ga ustavi Teodor: No, tako hitro pa vendar ne hiti dalje! Vsaj Rim si malo oglej, potem pa pojdi. Drugi dan, 20. januarja 1842, gre Alfonz po trgu Di Spagna, ko sreča Teodorja, ki se je peljal po opravkih; prijazno povabi Alfonza, naj prisede k njemu na voz. Alfonz se je temu povabilu odzval ter prisedel. Ko se pripeljeta do cerkve sv. Andreja delle Fratte, pravi Teodor Alfonzu, naj tu malo počaka, ker ima tukaj opravke radi pogreba svojega prijatelja; toda se bo brž vrnil. Alfonz, ki ni maral sam tam čakati, stopi za kratek čas v cerkev, da si jo malo ogleda.

Malomarno je Alfonz ogledoval cerkev, ki je bila čisto prazna; le črn pes je stal pred njim in se nanj vpenjal. Naenkrat pa izgine pes in vse pred njim v cerkvi; le v eni kapeli je bila čudovito lepa svetloba, kjer Alfonz sredi blestečih žarkov zagleda Brezmadežno Devico Marijo. Neka nevidna moč ga potegne tja. Marija mu da z roko znamenje, naj poklekne: Alfonz Ratisbonne pade na kolena. — In v tem stanju ga najde Teodor de Bussiere. Na več vprašanju Teodora Alfonz nekaj časa ne more odgovoriti, potem pa ves v solzah seže po svetinjici, katero je prej s smehom sprejel od Teodora, jo poljubi, nato pa pove, da je videl Marijo.

(Dalje sledi)

Manj kot pol leta do posvetitve Slovenske kapele

WASHINGTON, D.C. — Posvetitev Slovenske kapele je manj kot pol leta pred nami; zato spet opozarjamo vse Slovence, da se prijavijo za romanje v Washington od 13. do 15. avgusta letos. Prijave pošljite na naslov: Dedication Committee for the Slovenian Chapel, P.O. Box 6295, Washington, D.C. 20015.

Radi bi izrazili tudi veliko priznanje g. Mat Tekavcu, ki je svojo podrobno in sila zanimivo razpravo o podobi Brezjanske Marije posvetil Slovenskemu dnevu 15. avgusta letos, dan, ko bo kapela posvečena.

Naj tudi posredujemo misel iz enega zasebnih pisem. Naš rojak iz zapada piše: Povabite v Washington vse Slovence in po-

udarite, da je Slovenska kapela eno največjih podvzetij ameriških Slovencev, podvzetje, ki bo trajna priča naše vere, družinske zvestobe in zvestobe narodu.

Brez dvoma bo posvetitev Slovenske kapele eden najpomembnejših vseslovenskih dogodkov v Ameriki, vsaj v zadnjih desetletjih. Da pa bo čim več pomenil našemu rodu, se moramo zbrati za slovenske dni v Washingtonu v velikem številu, vsi: mladi, ki izhajajo iz ameriškega in slovensko-ameriškega okolja, prav tako kot oni, ki so se pred časom priselili iz Slovenije.

Pridite! Tudi pošljite svoje predloge k programu — v kolikor še ni izdelan, bodo vaši predlogi dobrodošli.

Pripravljalni odbor za posvetitev Slovenske kapele

Napetost na meji Kine in Sovjetije spet raste

LONDON, Vel. Brit. — Zavod za strateške študije je v svoji zadnji študiji objavil podatke o odnosih med Ljudsko republiko Kitajsko in Sovjetsko zvezo. Pravi, da so bili ti v začetku lanskega leta nekaj boljši, proti koncu leta in letos pa so se začeli zopet zaostrevati. Tako je Sovjetska zveza povečala število svojega vojaštva na kitajski meji na 32 divizij in poslala v Zunanjjo Mongolijo kakih tisoč vojaških letal.

Tudi LR Kitajska naj bi bila okreplila svoje vojaške sile na meji s Sovjetsko zvezo. Poročila iz same Kitajske govore o premiku kitajskih oboroženih sil s področja nasproti Formoze na sever v zaledje sovjetske meje. Po celi Kitajski tudi vneto nadaljujejo s kopanjem zaklonišč pred letalskimi napadi in morebitnimi — atomskimi.

Nasprotovanje med Moskvo in Peipingom je bilo nekaj časa ideološko, omejeno na spor med obema Komunističnima partijama. Pred par leti se je razširilo tudi na odnose med obema državama. Kitajska namreč neče priznati sedanjih meja s Sovjetsko zvezo, zahteva vsaj nekaj popravkov v okviru novih pogajanj. Sovjetska zveza vse te zahteve odločno odklanja.

Amerika lahko pričakuje obiskovalce iz Evrope

NEW YORK, N.Y. — To kmalu ne bo več sanjarenje, tako trdijo potovalne agencije po Evropi. Dočim je 1. 1965 slo v Evropo le 1.500.000 ameriških turistov, lani pa že 2.900.000, je dotok evropskih turistov šele v povojih, pa vendarle napreduje. Povod za ta izreden pojav so dale nizke prevozne cene. So bili slučaj, da je nekdo iz Anglije šel za pet dni v Boston in nazaj in pri tem potrošil vsega skupaj za vožnjo in druge stroške le \$190!

Evropskih turistov je prihajalo semkaj tudi preje kar precej. L. 1965 jih je bilo 565.000, lani pa že skoraj milijon. Evropske potovalne agencije upajo, da se bo dotok evropskih turistov v Ameriko vsako leto za 10-20% povečal. Glavni razlog za take napovedi tiči v ugotovitvi, da v Evropi rastejo plače in mezde z isto hitrostjo kot pri nas, dočim se tam življenje še dolgo ne draži tako kot pri nas.

Treba je le znati varčevati, si hitro prihranijo dolarje vsaj za polet preko morja. Ko je ta denar nabran, je glavna ovira za potovanje premagana. Seveda od dotoka evropskih turistov ne bo imela koristi vsa Amerika. Glavno korist bo imela atlantska obala, manj pa notranjost dežele.

Turčija ima novo vlado

ANKARA, Tur. — Ministrski predsednik Nihat Frim je končno sestavil novo vlado, ki šteje 25 ministrov; 14 ministrov je vzetih iz gospodarske in socialne prakse, so torej strokovnjaki

brez povezanosti s to ali ono stranko. Med ostalimi ministri je pet pristašev Stranke pravice in trije republikanci, trije ministri pripadajo manjšim strankam in nevtralcem.

Nihat Frim bo šel še ta teden pred parlament s svojo vladno deklaracijo in se bo potegoval za zaupnico. Politični opazovalci mislijo, da boj za zaupnico ne bo lahek, da bo pa končno vendarle izglasovan. Javnost se sedaj za novo vlado meni le malo, ker ve, da bodo pri njenem delu imeli sedaj generali veliko več besede kot pri prejšnji Demirelovi vladi Stranke pravice.

LAŽNIVEC

(Armenska pravljica)

Nekoč je živel cesar. Ta cesar je dal po vsej deželi razglasiti tole novico:

"Pol cesarstva dobi tisti, ki si bo izmislil tako laž, da mu bo cesar reknel: To je pa laž!"

Pa se zgleda pri cesarju pastir in pravi:

"Moj oče ima tako gorjačo, da z njo seže do neba in zvezde meša."

"To pa res ni nič posebnega," odvrne cesar. "Moj ded ima pi-poc. In konec si vtakne v usta, z drugim pa gre k soncu po ogenj."

Pastir se je popraskal za ušesom in odšel.

Prišel je k cesarju krojač.

"Ne zameri, cesar," se je oglašil, "malo sem zakasnil. Včeraj je huda ura divjala in bliski so razparali nebo. Moral sem ga pošiti."

"Lepa reč! Ampak pošil si ga bolj slabo: davi je spet deževalo."

Tudi krojač je odšel praznih rok.

Pa je vstopil reven kmet z merico podpaduho.

"Kaj bi rad?" ga je vprašal cesar osorno.

"Pri tebi imam v dobrem mero zlata, ponj sem prišel," je odvrnil kmet.

"Ti da imaš pri meni v dobrem mero zlata! To je grda laž!"

"Če je laž, pa mi daj pol cesarstva!"

"Ne, ne, res je!" se je cesar izvijal.

"No, če je res, tedaj mi pa nasuj mero zlata, cesarstva itak ne maram!"

In cesar mu je moral nasuti mero zlata.

Moški dobijo delo

Tiskarja iščemo

Iščemo izučena tiskarja (pressmana). Nastop službe takoj. Unijski pogoji. Znanje angleščine ni nujno. Oglasite se osebno v uradu, ali kličite 431-0628.

AMERISKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave.

Cleveland, Ohio 44103

(x)

MALI OGLASI

V najem

Oddamo 4 sobe spodaj na 1205 E. 74 St. Vprašajte na 1207 E. 74 St. Najemnina \$65 mesečno.

—(65)

Naprodaj

2-4 čev. visoki bori (white pine) se dobijo po nizki ceni za okras ali nasad. Kličite odbor-nike Zelene doline po 5. uri zv. 943-0614 ali 391-4108.

V najem

5-sobno stanovanje spodaj se odda po ugodni najemnini na 1235 Addison Rd. Samo odraslim. Oglasite se osebno od 4. pop. do 7. zvečer.

—(31, 2apr)

Naprodaj

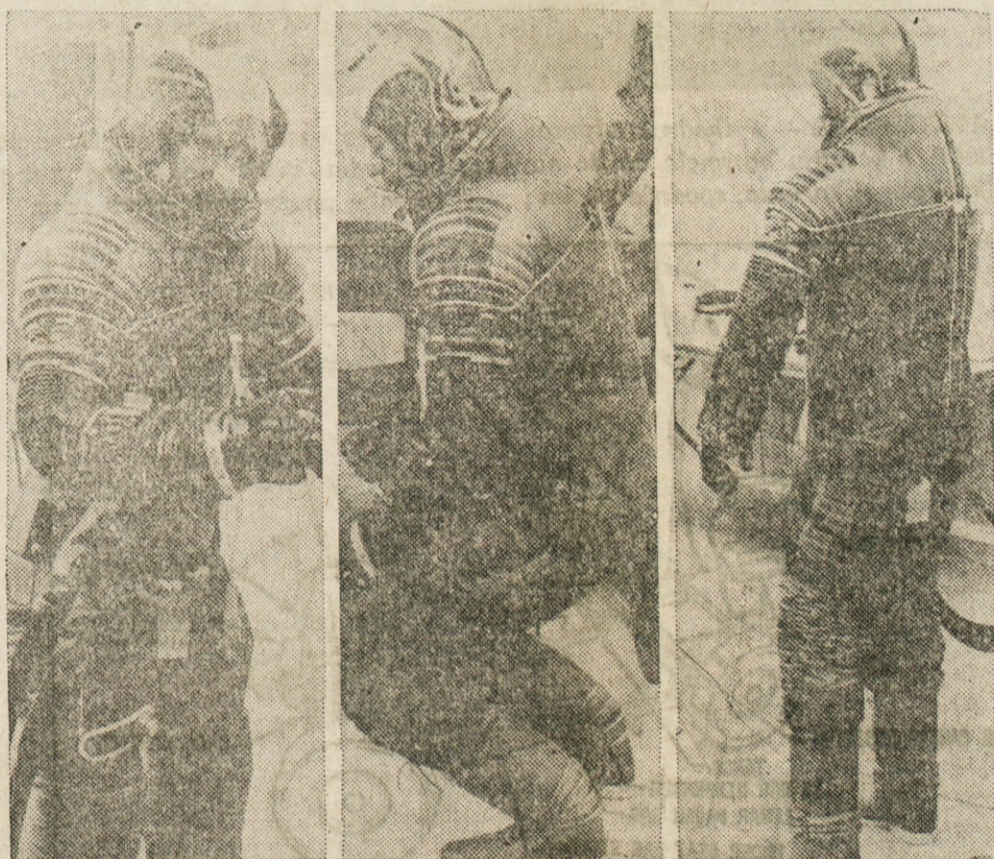
Lot pol akra za bodočo gradnjo, nobene poprave. v Euclid. \$5500.00

Lot en akra v Richmond Hts, nobene poprave. \$5500.00.

STREKAL REALTY

481-1100

(65)

NOVA OPREMA — Astronavt Alfred M. Worden Jr., ki bo vodil vesoljsko ladjo pri odpravi Apollo 15, preskuša novo vrsto vesoljske obleke, ki jo bo predvidoma rabil že na svojem poletu 26. julija letos. Obleka je baje prožnejša in čvrstejša.

ALEXANDRE DUMAS:

Grof Monte Cristo

"Pazite na teh pet milostnih minut, manjkata samo še dve minuti."

"Prav, ta čas vam povem nekaj malega o mojem gostu."

"Oprostite," pravi Beauchamp, "ali je v tem, kar nam poveste, najti snov za feljton?"

"Da, gotovo," pravi Morcerf, "in še silno zanimiva."

"Torej govorite, kajti zdaj vidim, da me bode v zbornici manjkalo. Moram se razvedriti."

"Zadnji karneval sem preživel v Rimu."

"To vemo," pravi Beauchamp. "Da, toda ne veste, da so me pri tem ugrabili roparji."

"Roparjev sploh ni," pravi Debray.

"O, so, so, in še celo strašni, to je občudovanja vredni, meni so se zdeli zelo primerni, da vzbudijo v človeku strah."

"Čujte, moj ljubi Albert," pravi Debray, "priznajte, da se je zakasnil vaš kuhar, da še niso došle ostrige iz Marennesa ali Ostende in da hočete po vgladu gospe de Maintenon nadomestiti skledo s povestjo. Povejte to, moj ljubi, mi smo dovolj dobra družba, da vam to oprostimo in bomo poslušali povest, naj bode še tako bajevna."

"In jaz vam pravim, da je kljub vsi svoji bajevnosti resnična od začetka do konca. Roparji so me ugrabili ter me odvedli na zelo žalosten kraj, ki se imenuje katakombe svetega Sebastijana."

"Ta kraj poznam," pravi Chateau-Renaud. "Mene ni bilo, da bi si poiskal groznico."

"In jaz," pravi Morcerf, "sem jo imel resnično. Naznanili so mi, da se lahko odkupim jetništvu s štirimi tisoči rimskih tolarjev. K nesreči sem jih imel samo petnajst sto. Bil sem na koncu svojega potovanja, in moje kreditno pismo je bilo izčrpano. Pisal sem Francu. In za

Boga, čujte, Franc je bil prisoten, in lahko ga vprašate, če se lažem le za pičico. Pisal sem Francu, če ne pride do šestih zjutraj s štirimi tisoči tolarjev, da bom imel deset minut po štiri uri čast, prištevati se svetim in slavnim mučenikom. In gospod Luigi Vampa, to je ime glavarja mojih roparjev, mi je zatrdil — in prosim vas, da mi to verjamete —, da bo ravnal natančno po svoji besedi."

"Toda ali je prišel Franc s štirimi tisoči tolarjev?" pravi Chateau-Renaud. "Kaj vraga! Če se imenuje človek Franc d'Epinay ali Albert Morcerf, pač ne pride v zadrego za štiri tisoč tolarjev."

"Ne, ampak prišel je čisto navadno brez denarja v spremstvu gosta, ki sem ga vam omenil in mislim, da vam ga lahko pokažem."

"O, ta gospod mora biti vsekakor kak Herkul ali Perzej!"

"Ne, to je človek skoro moje rasti."

"Oborožen do zob?"

"Pri sebi ni imel niti igle."

"Toda pogajal se je za vašo odkupnino?"

"Rekel je glavarju dve besedi na uho, in bil sem prost."

"In še opravičevali so se, da so vas ugrabili, ali ni res?" pravi Beachamp.

"Res je," pravi Morcerf.

"O tako! Torej je bil ta človek vsekakor Ariost?"

"Ne, to je bil čisto priprosto grof Monte Cristo."

"Toda kje je sploh kak grof Monte-Cristo," pravi Debray.

"Jaz ga ne poznam," pristavi Chateau-Renaud s hladnokrvnostjo, človeka, ki ima imena vseh evropskih plemičev v mazincu na roki. "Kje je kdo, ki pozna kakega grofa ali kak kraj tega imena?"

"Morda prihaja iz svete dežele," pravi Beauchamp; "mogoče je, da je bil eden izmed njegovih prednikov lastnik Kalvarije, kakor so bili Mortemarti lastniki Mrtvega morja."

"Oprostite, gospodje," pravi Maksimilijan, "toda zdi se mi, da vam lahko pomagam iz zadrege; Monte-Cristo je majhen otok, katerega ime sem slišal od pomorščakov svojega očeta; leži v Sredozemskem morju kakor atom v brezkončnosti."

"Tako je, gospod," pravi Albert. "Grof je gospodar tega malega otoka, tega atoma v brezkončnosti, in vlada tam kakor kralj; grofovski naslov si je kupil pač od Toskane."

"Torej je ta vaš grof bogat?"

"Pri moji duši, to bi mislil!"

"A meni se zdi, da se takega samo kaže."

"Tu se motite, Dobray."

"Jaz vas več ne razumem."

"Ali ste čitali 'Tisoč in eno noč'?"

"Vraga, to je nekaj lepega!"

"Torej, ali o ljudeh, ki nastopajo tam, veste kdaj, če so bogati ali revni. Videti so kakor revni ribiči, ali ni res? In smatrate jih za take, a naenkrat vam odpro kako čarobno jamo, kjer najdete zaklad, s katerim bi lahko kupili Indijo."

"No, in?"

"In grof Monte-Cristo je tak ribič. Navadno se imenuje pomorščak Simbad in ima jamo, polno zlata."

"In ali ste videli to jamo, Morcerf?" vpraša Beauchamp.

"Jaz ne, ampak Franc. Toda pst! V njegovi prisotnosti ne smete ziniti o tem niti besedice. Franc je šel v njo z zavezanimi očmi, in tam so mu stregli mutci in ženske, proti katerim po njegovi trditvi Kleopatrina ni nič. Toda glede žensk si ni bil popol-

noma na jasnem, ker niso vstopile, dokler ni zavžil hašiša, tako da je smatral za nje morda kipe, nastavljene okoli njega."

Mladi možje se ozro v Morcerfa z očmi, ki hočejo reči:

"Ej, moj ljubi, ali ste zblazneli ali brijete norce z nami?"

"Resnično," pravi Morrel zamisljeno, "slične stvari, kakor jih je povedal gospod Morcerf, sem čul pripovedovati starega pomorščaka, ki se je imenoval Penelon."

"O, pravi Albert, "to je sreča, da me podpira gospod Morrel. Na ta način je vrgel v moj labirint nit, zvito v klopčič."

"Oprostite, ljubi prijatelj," pravi Debray, "pripovedujete nam tako neverjetne stvari..."

"Da, toda karkoli rečete, vse ne ovirajo dejstva, da grof Monte-Cristo živi."

"Vraga, saj stoji tudi ves svet, ta lepi čudež!"

"Ves svet stoji, gotovo, toda ne v enakih razmerah. Ves svet nima črnih sužnjeve, galerij kakor principi, konj po šest tisoč

frankov in grških ljubici!"

"Ali ste to grško ljubico videli?"

"Da, videl in slišal. Videl v gledališču Valle, slišal nekega dne, ko sem zajutrkoval pri grofu."

"Torej ta vaš izvanredni človek potrebuje vsaj hrane?"

"Potrebuje, toda tako malo, da skoraj ni vredno govora."

"Vi se bojite, da je vampir."

"Smejte se, če hočete. To je bilo mnenje grofice G..., ki je, kakor veste, poznala lorda Rutwena."

"Ali vas ni nikdar spremil za nekaj časa v kolozejske razvaline, da bi vam izpil kri, Morcerf?" vpraša Beauchamp.

"Zabavljajte, gospodje, zabavljajte, kolikor vam je drago!" pravi Morcerf, nekoliko užaljen. "Ce pogledam vas druge lepe Parižane, navajene na boulevard de Gand in na izprehode v Boulogneskem lesu, in če se spomnim tega človeka, se mi zdi, da nismo ljudje iste vrste."

"To mi je v čast!" pravi Beauchamp.

"Vsekakor," pravi Chateau-Renaud, "je vaš grof Monte-Cristo čisto galanten človek, razun da ima prav gotovo majhne zveze z italijanskimi banditi."

"Ej, saj italijanskih banditov sploh ni," meni Debray.

"In ne vampirjev," pristavi Beauchamp.

"Niti grofa Monte-Cristo," pristavi Debray. "Čujte, ljubi Albert, ura bije poljednajstih."

"Priznajte, da je vse to bajka, in pojdimo zajutrkovat," pravi Beauchamp.

Toda zvenenje ure še ne pomena, ko se odpro vrata in naznani Germain:

HUD ODPOR IN NEVOLJA — Ko je delavski tajnik James Hodgson (zgoraj) objavil, da je predsednik Nixon ukinil določilo, naj velja pri zveznih gradnjah, tudi pri tistih, ki jih zvezna vlada le delno financira, "prevladujoča plačilna lestvica", kar pomeni priznana unijska, je to povzročilo hud odpor in veliko nejevoljo med gradbenim delavstvom.

"Njegova Ekselenca grof Monte-Cristo."

Vsi poslušalci se zganejo, izdajaje s tem predsodek, ki ga je vzbudila v njihovih dušah Morcerfova povest. Albert sam se ne more ubraniti nakratnega razburjenja.

Slišali niso niti voza na cesti, niti korakov v prednji sobi, celo vrata so se odprla čisto tiho.

Grof se prikaže na pragu, oblečen v najbolj priprosto obleko, toda najpopolnejši modni gospodek bi ne bil našel na tej obleki ničesar, kar bi mogel grajati. Vse je pričalo o izvrstnem ukusu; vsemu, obleki, klobuku in perilu se je poznalo, da prihaja iz najelegantnejših podajalen teh predmetov.

Grof pride v sredo sobe in stopi hitro k Albertu, ki mu je prišel naproti, ter mu prijazno ponudi roko.

"Točnost," pravi Monte-Cristo.

"Vse svet stoji, gotovo, toda ne v enakih razmerah. Ves svet nima črnih sužnjeve, galerij kakor principi, konj po šest tisoč

frankov in grških ljubici!"

"Ali ste to grško ljubico videli?"

"Da, videl in slišal. Videl v gledališču Valle, slišal nekega dne, ko sem zajutrkoval pri grofu."

"Torej ta vaš izvanredni človek potrebuje vsaj hrane?"

"Potrebuje, toda tako malo, da skoraj ni vredno govora."

"Vi se bojite, da je vampir."

"Smejte se, če hočete. To je bilo mnenje grofice G..., ki je, kakor veste, poznala lorda Rutwena."

"Ali vas ni nikdar spremil za nekaj časa v kolozejske razvaline, da bi vam izpil kri, Morcerf?" vpraša Beauchamp.

"Zabavljajte, gospodje, zabavljajte, kolikor vam je drago!" pravi Morcerf, nekoliko užaljen. "Ce pogledam vas druge lepe Parižane, navajene na boulevard de Gand in na izprehode v Boulogneskem lesu, in če se spomnim tega človeka, se mi zdi, da nismo ljudje iste vrste."

"To mi je v čast!" pravi Beauchamp.

"Vsekakor," pravi Chateau-Renaud, "je vaš grof Monte-Cristo čisto galanten človek, razun da ima prav gotovo majhne zveze z italijanskimi banditi."

"Ej, saj italijanskih banditov sploh ni," meni Debray.

"In ne vampirjev," pristavi Beauchamp.

"Niti grofa Monte-Cristo," pristavi Debray. "Čujte, ljubi Albert, ura bije poljednajstih."

"Priznajte, da je vse to bajka, in pojdimo zajutrkovat," pravi Beauchamp.

Toda zvenenje ure še ne pomena, ko se odpro vrata in naznani Germain:

"Njegova Ekselenca grof Monte-Cristo."

Vsi poslušalci se zganejo, izdajaje s tem predsodek, ki ga je vzbudila v njihovih dušah Morcerfova povest. Albert sam se ne more ubraniti nakratnega razburjenja.

Slišali niso niti voza na cesti, niti korakov v prednji sobi, celo vrata so se odprla čisto tiho.

Grof se prikaže na pragu, oblečen v najbolj priprosto obleko, toda najpopolnejši modni gospodek bi ne bil našel na tej obleki ničesar, kar bi mogel grajati. Vse je pričalo o izvrstnem ukusu; vsemu, obleki, klobuku in perilu se je poznalo, da prihaja iz najelegantnejših podajalen teh predmetov.

Grof pride v sredo sobe in stopi hitro k Albertu, ki mu je prišel naproti, ter mu prijazno ponudi roko.

"Točnost," pravi Monte-Cristo.

"Vse svet stoji, gotovo, toda ne v enakih razmerah. Ves svet nima črnih sužnjeve, galerij kakor principi, konj po šest tisoč

frankov in grških ljubici!"

"Ali ste to grško ljubico videli?"

"Da, videl in slišal. Videl v gledališču Valle, slišal nekega dne, ko sem zajutrkoval pri grofu."

"Torej ta vaš izvanredni človek potrebuje vsaj hrane?"

"Potrebuje, toda tako malo, da skoraj ni vredno govora."

"Vi se bojite, da je vampir."

"Smejte se, če hočete. To je bilo mnenje grofice G..., ki je, kakor veste, poznala lorda Rutwena."

"Ali vas ni nikdar spremil za nekaj časa v kolozejske razvaline, da bi vam izpil kri, Morcerf?" vpraša Beauchamp.

"Zabavljajte, gospodje, zabavljajte, kolikor vam je drago!" pravi Morcerf, nekoliko užaljen. "Ce pogledam vas druge lepe Parižane, navajene na boulevard de Gand in na izprehode v Boulogneskem lesu, in če se spomnim tega človeka, se mi zdi, da nismo ljudje iste vrste."

"To mi je v čast!" pravi Beauchamp.

"Vsekakor," pravi Chateau-Renaud, "je vaš grof Monte-Cristo čisto galanten človek, razun da ima prav gotovo majhne zveze z italijanskimi banditi."

"Ej, saj italijanskih banditov sploh ni," meni Debray.

"In ne vampirjev," pristavi Beauchamp.

"Niti grofa Monte-Cristo," pristavi Debray. "Čujte, ljubi Albert, ura bije poljednajstih."

"Priznajte, da je vse to bajka, in pojdimo zajutrkovat," pravi Beauchamp.

Toda zvenenje ure še ne pomena, ko se odpro vrata in naznani Germain:

"Njegova Ekselenca grof Monte-Cristo."

Vsi poslušalci se zganejo, izdajaje s tem predsodek, ki ga je vzbudila v njihovih dušah Morcerfova povest. Albert sam se ne more ubraniti nakratnega razburjenja.

Slišali niso niti voza na cesti, niti korakov v prednji sobi, celo vrata so se odprla čisto tiho.

Grof se prikaže na pragu, oblečen v najbolj priprosto obleko, toda najpopolnejši modni gospodek bi ne bil našel na tej obleki ničesar, kar bi mogel grajati. Vse je pričalo o izvrstnem ukusu; vsemu, obleki, klobuku in perilu se je poznalo, da prihaja iz najelegantnejših podajalen teh predmetov.

Grof pride v sredo sobe in stopi hitro k Albertu, ki mu je prišel naproti, ter mu prijazno ponudi roko.

"Točnost," pravi Monte-Cristo.

"Vse svet stoji, gotovo, toda ne v enakih razmerah. Ves svet nima črnih sužnjeve, galerij kakor principi, konj po šest tisoč

frankov in grških ljubici!"

"Ali ste to grško ljubico videli?"

"Da, videl in slišal. Videl v gledališču Valle, slišal nekega dne, ko sem zajutrkoval pri grofu."

"Torej ta vaš izvanredni človek potrebuje vsaj hrane?"

"Potrebuje, toda tako malo, da skoraj ni vredno govora."

"Vi se bojite, da je vampir."

"Smejte se, če hočete. To je bilo mnenje grofice G..., ki je, kakor veste, poznala lorda Rutwena."

"Ali vas ni nikdar spremil za nekaj časa v kolozejske razvaline, da bi vam izpil kri, Morcerf?" vpraša Beauchamp.

"Zabavljajte, gospodje, zabavljajte, kolikor vam je drago!" pravi Morcerf, nekoliko užaljen. "Ce pogledam vas druge lepe Parižane, navajene na boulevard de Gand in na izprehode v Boulogneskem lesu, in če se spomnim tega človeka, se mi zdi, da nismo ljudje iste vrste."

"To mi je v čast!" pravi Beauchamp.

"Njegova Ekselenca grof Monte-Cristo."

Vsi poslušalci se zganejo, izdajaje s tem predsodek, ki ga je vzbudila v njihovih dušah Morcerfova povest. Albert sam se ne more ubraniti nakratnega razburjenja.

Slišali niso niti voza na cesti, niti korakov v prednji sobi, celo vrata so se odprla čisto tiho.

Grof se prikaže na pragu, oblečen v najbolj priprosto obleko, toda najpopolnejši modni gospodek bi ne bil našel na tej obleki ničesar, kar bi mogel grajati. Vse je pričalo o izvrstnem ukusu; vsemu, obleki, klobuku in perilu se je poznalo, da prihaja iz najelegantnejših podajalen teh predmetov.

Grof pride v sredo sobe in stopi hitro k Albertu, ki mu je prišel naproti, ter mu prijazno ponudi roko.

"Točnost," pravi Monte-Cristo.

"Vse svet stoji, gotovo, toda ne v enakih razmerah. Ves svet nima črnih sužnjeve, galerij kakor principi, konj po šest tisoč

frankov in grških ljubici!"

"Ali ste to grško ljubico videli?"

"Da, videl in slišal. Videl v gledališču Valle, slišal nekega dne, ko sem zajutrkoval pri grofu."

"Torej ta vaš izvanredni človek potrebuje vsaj hrane?"

"Potrebuje, toda tako malo, da skoraj ni vredno govora."

"Vi se bojite, da je vampir."

"Smejte se, če hočete. To je bilo mnenje grofice G..., ki je, kakor veste, poznala lorda Rutwena."

"Ali vas ni nikdar spremil za nekaj časa v kolozejske razvaline, da bi vam izpil kri, Morcerf?" vpraša Beauchamp.

"Zabavljajte, gospodje, zabavljajte, kolikor vam je drago!" pravi Morcerf, nekoliko užaljen. "Ce pogledam vas druge lepe Parižane, navajene na boulevard de Gand in na izprehode v Boulogneskem lesu, in če se spomnim tega človeka, se mi zdi, da nismo ljudje iste vrste."

"To mi je v čast!" pravi Beauchamp.

"Vsekakor," pravi Chateau-Renaud, "je vaš grof Monte-Cristo čisto galanten človek, razun da ima prav gotovo majhne zveze z italijanskimi banditi."

"Ej, saj italijanskih banditov sploh ni," meni Debray.

"In ne vampirjev," pristavi Beauchamp.

"Niti grofa Monte-Cristo," pristavi Debray. "Čujte, ljubi Albert, ura bije poljednajstih."

"Priznajte, da je vse to bajka, in pojdimo zajutrkovat," pravi Beauchamp.

Toda zvenenje ure še ne pomena, ko se odpro vrata in naznani Germain:

"Njegova Ekselenca grof Monte-Cristo."

Vsi poslušalci se zganejo, izdajaje s tem predsodek, ki ga je vzbudila v njihovih dušah Morcerfova povest. Albert sam se ne more ubraniti nakratnega razburjenja.

Slišali niso niti voza na cesti, niti korakov v prednji sobi, celo vrata so se odprla čisto tiho.

Grof se prikaže na pragu, oblečen v najbolj priprosto obleko, toda najpopolnejši modni gospodek bi ne bil našel na tej obleki ničesar, kar bi mogel grajati. Vse je pričalo o izvrstnem ukusu; vsemu, obleki, klobuku in perilu se je poznalo, da prihaja iz najelegantnejših podajalen teh predmetov.

Grof pride v sredo sobe in stopi hitro k Albertu, ki mu je prišel naproti, ter mu prijazno ponudi roko.

"Točnost," pravi Monte-Cristo.

"Vse svet stoji, gotovo, toda ne v enakih razmerah. Ves svet nima črnih sužnjeve, galerij kakor principi, konj po šest tisoč

frankov in grških ljubici!"

"Ali ste to grško ljubico videli?"

"Da, videl in slišal. Videl v gledališču Valle, slišal nekega dne, ko sem zajutrkoval pri grofu."

"Torej ta vaš izvanredni človek potrebuje vsaj hrane?"

"Potrebuje, toda tako malo, da skoraj ni vredno govora."

"Vi se bojite, da je vampir."

"Smejte se, če hočete. To je bilo mnenje grofice G..., ki je, kakor veste, poznala lorda Rutwena."

"Ali vas ni nikdar spremil za nekaj časa v kolozejske razvaline, da bi vam izpil kri, Morcerf?" vpraša Beauchamp.

"Zabavljajte, gospodje, zabavljajte, kolikor vam je drago!" pravi Morcerf, nekoliko užaljen. "Ce pogledam vas druge lepe Parižane, navajene na boulevard de Gand in na izprehode v Boulogneskem lesu, in če se spomnim tega človeka, se mi zdi, da nismo ljudje iste vrste."

"To mi je v čast!" pravi Beauchamp.

TICKETS NOW ON SALE!

METROPOLITAN OPERA

APRIL 26 THRU MAY 1 IN CLEVELAND PUBLIC AUDITORIUM

Apr. 26, Eve: CARMEN
Apr. 27, Eve: WERTHER
Apr. 28, Eve: LA PERICHOLE
Apr. 29, Eve: RIGOLETTO

Apr. 30, Eve: AIDA
May 1, Mat: MADAMA BUTTERFLY
May 1, Eve: DON GIOVANNI

PRICES: \$2.50, \$4, \$5, \$6, \$7, \$8, \$10, \$11, \$12, \$16 (No tax)

Tickets Available for All Operas—Not All Prices for Some Operas.

BOX OFFICE: Broadview Savings & Loan Lobby, 299 Euclid Ave. — Phone 621-4897
Open 9:30 A.M. - 5: